

Egyszerű ez

*„Hahó, vigyázz, bújócska-szemű lányok
hegedű-testtel táncolnak az utcán!”*

A szerelem. Egyúttal a társra találás. Megtartása – elvesztése. Mint a ciklus címe is: végtelenül egyszerű költői eszközökkel ábrázolja ennek az igaz érzésnek, élménynek az át- és megélését. A kamasz lángolása, az érettebb férfi rajongása, a testiség fölfedezése – és a félelem mindezek elveszthetőségén, amely sajgó, állandóan friss élmény marad egy életen át. Üde hangja páratlan derűt, békességet, de komorságot is sugároz.

BETYÁR SZELEKKEL CIMBORÁLOK

Hátamba csapnak a böjti szelek,
merthogy a lányok után sziszegek.
Böjti szelek, ti irigy kamaszok,
fütyeitekre a por kavarog;
fütyeitekre röpülnek a szoknyák,
s lángszínű lányok
fürge kezükkel
újra, csak újra lefogják.

Böjti szelek, ti erőszakosok,
fussatok, no! – veletek szaladok.
Várnak a bimbó-testű leányok,
gyönyörű titkokat rejt a ruhájok.
Fütyeitekre kacéran
tapadnak a vásznak, a selymek;
s dobogó szívünkre vadászik
sok finom vonalú deli termet.
Hajladozó derekuk
rebbenő pillájú szemünkkel játszik,
gyöngyszínű kebelük
két csoda halmán
mézizű málna virágzik.

Óh, ti lányok,
ti napsugaras, barackvirágnyi óriások,
vasakaratunkat széttörők,
eltaszítók és mégis ölelők.
Testeteket vérünkbe lövellő szépek:
pillantásaitoktól
botladozunk, dadogunk, mint a részeg.
Futok utánatok!

Nem állít meg sem fal, sem árok:
hisz kamaszos kedvű
böjti szelekkel,
betyár szelekkel cimborálok!

(1960)

NEM MONDTAM...

Nem mondtam, hogy szeretlek:
te bizonygatod váltig,
hogy szeretsz mint az istent,
s szeretni fogsz halálig...
Szeretsz? – ruháid dobd le!
hadd látlak meztelennek;
borulj rám buja angyal,
így, így nagyon szeretlek.
Két melled összekoccan:
erőt kíván a nászhoz,
combjaid fehér szárnyak
röpítnek... újulást hoz
minden ízed. Alattunk
a rugók énekelnek,
fogaid rácsa mögül
rám tört a lándzsa-nyelved.
– Óh, pillanat, te nyársalt
állatként rángó minden!
hatalmad két csatázót
pusztuláshoz segítsen;
s ha vad gyönyörűséged
szívünket elereszti
engedd meg, hogy a kedvest
tudjam viszont szeretni.

(1959)

KAMASZ-SZERELEM

Látod,
arcomra, mint az esti csillagok –

kiültek a kuncogó pattanások.
Mosolyom hervadt, holdvilág-mosoly;
várok.

Kedves,
míg hozzám egyre közelebb érsz,
pózolnék fenséges hetykeségben,
de izmaimban makacs didergés vibrál,
s megbicsaklik a
térdem.

Látod,
félek,
mert úgy várlak, olyan nagyon kívánlak,
hogy jaj – már nem is szeretnék
találkozni ma
véled.

(1965)

TÉLI KÉPEK

1.

Tuskók: szunnyadó parazsak ágya,
guggolnak a reggeli hóban, sután.
– Csattan a fejszém, hasad a húsuk,
sziszegve harapnak a balta után.

2.

Pattanó ágú kajla akácfa:
remegő törzsével görnyed a télnek;
kérgén két macska csiszolja körmét –
gallyain károgó vasnehezékek.

3.

Rekedt kedvesem csak susog,
köhög, perel a ronda téllel;
érette igen búsulok –
nem ízlik néki csók, sem étel.
Így hát vitára van idő:

nem beszéltünk ennyit még ketten,
kedvére én is suttogok,
s kardoskodom, hogy berekedtem.

4.

Melengess, téli szerelem.
Fagyos ködöt ropogtat Szöcske:
– keszeg fűtő a tenyerem –
ne fázzon: meghívom egy fröccsre.
S hozok néki – ilyet még nem látott –
csokorba kötött jégvirágot.

(1963)

EGYSZERŰ EZ

1.

Olyan egyszerű ez:
– nem is hinnéd –
együtt járunk mi már
Szöcske – mindég.
Végül is csak párra
lel az ember;
csillapodván szelíd
szerelemmel.
Lettünk mi – úgy hozta
ez az élet –:
példái a páros
két keréknek;
miket, ha gond-pedál
üz-üz váltig:
fut az egyik, s véle
fut a másik.

2.

Csókoddal, kis társam,
megelégszem.
Két szem vagyunk – tudod –
fényes két szem.
Egymáshoz szelídült,

szépült szempár;
s ennek a szépségnek,
– úgy hiszem már –
ennek a szempárnak
az a titka:
minden elveszne, ha
kancsalítna.
Páros, éber izmok
azt vigyázzák :
egy-egy szem kövesse
jól a párját.
A világban annyi
kusza ábra,
úgy tisztul, ha két szem
együtt látja.

3.

Fekete hályoggal
omló árnyék:
ha elmennél – többé
sosem látnék.

(1961)

SZERELMES KARÁCSONYI ÉNEK

Ilyen karácsony nem volt még soha.
Fehéren üzent, s feketében jött el,
s a szentestére permeteg eső
váltott őrséget a vak, szürke köddel...

Nézd, Évikém! – a presszó: Betlehem;
hunyorító neoncsillagok vezettek
Hozzád, hogy fényes csodát tégy velem,
s elmondhassam, hogy mennyire szeretlek.
Hogy nélküled már, már nem is vagyok,
s a hangod nélkül süketek az esték;
s szeretlek, mint bozontos pásztorok
a betlehemi Kisjézust szerették.

Nézd csak: az utcán senki. Míg körül
Téged csodál már ezer fényes ablak:
mögöttük – tudom – mindenki örül,

de nem lehetnek nálam boldogabbak.
– Ostoros égők hajolnak a földig,
fényszőnyeg remeg lépteid alatt:
a néma utcák koppjaidat őrzik
s szép lábaidnak tükröt tartanak...
– Ilyen karácsony nem volt még soha!
Eső-leplüket ledobják a fák
és lombot öltenek egy pillanatra:

a kóbor pásztor megváltót talált.

(1960)

HÚRSZAKADÁSIG...

Vigyázz, vigyázz, a kamasz Duna árad,
pelyhes bokrot hintáztat a hullám!
Hahó, vigyázz, bújócska-szemű lányok
hegedű-testtel táncolnak az utcán!
A téltre eltett rejtelmes gubókból
selymes pillék fényre penderültek;
selymes pillék, ibolya-szemű lányok:
tőlünk – de mégis hozzánk menekülnek...
Míg nézzük őket, táncuk egyre szebb lesz,
s bárhogy látjuk: vadnak vagy szelidnek;
magukra bűgő, remekhangú húrnak
hegedű-testtel bennünket feszítnek.
– A húrokat hát hangolja fel tavasz,
s kedvünk pengesse valódi vággyá;
hisz' hangunk bennük teljeseedik szentté,
életteremtő, szép harmóniává.
S a szenvedély, a megvadult vonó,
ha gerincünkön furcsán átdidergett:
ibolya-szemű, hegedű-testű lányok,
húrszakadásig muzsikálni, gyertek!

(1960)

MELLIGÉZŐ

Tövisedtől megfosztottalak
tárulj didergő alig-nyílt-virágom
míg tested kedves útvesztőit járom

leomlanak az örködő falak
– segítségül istent hívom
vagy én válok teremtővé
mágiával szenvedéllyel
bimbó-melled megigézem
bimbó-melled megigézem
kicsi kebled kerekedjen
gömbölyödjön gömbölyödjön
kerekedjen mint a széltől
ingerelt vitorlavászon
gömbölyödjön gömbölyödjön
iker-gyümölcs hajló ágon
kerekedjen gömbölyödjön
szépségét a holdhoz mérje
kerekedjen gömbölyödjön
éhes szemem örömére
ujjbegyeim örömére
kannibál-szám örömére
kicsi kebled kerekedjen
gömbölyödjön gömbölyödjön
csodákat nékem teremjen
gyönyörűséget szememnek
parazsat ujj-begyeimnek
szesz helyett mézet a számnak
ködöktől tisztult fejemnek
vessen pelyhes nyoszolyát –
töviseidtől megfosztottalak
tárulj didergő alig-nyílt-virágom
míg tested kedves útvesztőit járom
az ablakunkban kancsalít a nap.

(1977)

MOST TE JÖSSZ

Mulassunk, Matyó Madonna!
Tedd zaciba glóriádat!
Óbuda beton-vadonja
cinkosunk ma. Mórikálhat
előttünk ödémás jólét:
cicomasága mulandó;
szórjon pénzt antik-dikóért –
nászra jó a szőnyegpadló.
A pincéből jöttem (szinte
másztam) – s lazáltam felszínem.

Visszaterel – vár a pince –
bomlott otthon, romlott hírem.
Mulatozzunk palackozott,
szesztelen szőlőlevelekkel,
részegedjünk aszúsodott,
végre mégis!–szerelemmel!

Most te jössz fel: ablakodra
néznek társamnak hitt hegyek.
Most te jössz, Matyó Madonna,
hajdú toportyán, én: megyek.

(1977)

TEMETÉS

Karantén. Érzelmi zárlat.
Szép legenda -temető.
Posztumusz szerelmi tárlat,
őrzi három szerető.
– Vallassatok konok sorok:
sértett vagyok vagy zsvány?
Gyászolok és rovancsolok:
kinél van nagyobb hiány?
– Versem kikiáltó-szöveg,
nyílt bazár a ravatal,
turkálhat a toros tömeg,
vihet, amit csak akar!

Itt egy hattyú, feketében,
vigyétek a nyak-medált,
letépték, hogy le ne tépjem:
orvosa kedvébe járt.
Itt a vidám postaláda,
benne szerelmi szemét:
a zord postás most találta
meg bujaságunk jelét.

Amurparti kép, a Távol-
Kelet széléről izen;
tyubityejka Buharából:
nem viselte senki sem.
Capriból egy gyászba borult
fonott üveg: ezt vigyék!
Hajdanán, a megboldogult

vette: férje jót igyék!
Itt a híres Számla, rajta:
Józanító Állomás;
biggyeszétek fel a falra,
szép ereklye, nagy fogás!
CSAK TE! SOHA MÁSÉ! ÖRÖK
HŰSÉG! – közhely-csomagok.
Magnószalag: múltam hörög,
szédült részeg hang makog.
Szivárvány-csepp, boldogság-por,
drága fűszer-érzelem.
Tessék, tessék: extra-mámor!
Szavatolt! (Vagy képzelem?)
Szent Család! Soha valódiabb,
ámuljatok gyerekek!
Végeladás! Eladó itt
minden – hiszen temetek!
Könnyet gyászom ne fakasszon,
itt az iker-ráadás:
Éva: konok, morcos asszony,
párja, Cérna: drága társ.
Egyik él, meghalt a másik,
isten veled, szerelem;
Éva él, Éva pompázik:
én Cérnámat temetem.

(1977)

CÍMTELEN VERS

Paskolhat engem
szapora zápor
jégeső verhet
a te szerelmed
oltalom sátor
lehet a város
erősebb nálam
meg nem tiporhat
s nem is lesz korhadt
pillér a lábam
ha a te csókod
engemet éltet
ha rekedt is még
tisztá lesz ismét
számon az ének

küldhet az élet
százszor veszett bajt
fejemre bőszen
szép szemed őrszem
bátor leszek majd
így vagy te értem
ládd kicsi Szöcske
egyetlen hívem
a magány szívem
hozzád kötözte
talán elfordít
családod véred
és szerelem csók
azt mondják nem volt
más csak az élet
keservesen szép
gyöngybuboréka
ebben a versben
megmaradsz nékem
akkor is Éva.

(1960)